

Autor: Patrick J. Buchanan

Na Velký pátek byl na smrt nemocný devětaosmdesátiletý John Demjanuk odsouzen k deportaci do Německa, kde má proti němu být veden proces, v němž se má zpovídat ze spoluviny na smrti 29 000 Židů z polského koncentračního tábora v Sobiboru. Zní vám to povědomě? Mělo by, jedná se totiž o obnovu procesu z roku 1986, kdy byl Demjanuk vydán do Izraele, kde byl obviněn ze zavraždění 870 000 Židů z tábora v Treblince. Kolik mužů bylo v historii této země tak nelítostně pronásledováno a nemilosrdně perzekuováno?

Utrpení tohoto amerického Dreyfusse započalo před třiceti lety. V roce 1979 byl Úřad speciálního vyšetřování ve věcech spravedlnosti (OSI), založený na popud Andropovovy KGB a rovněž jí řízený, přesvědčen, že Demjanuk byl „Ivanem Hrozným“, obrovitým, brutálním a sadistickým dozorcem z Treblinky, jenž tříštil dětské hlavičky, uřezával ženám prsa a nahnal statisíce Židů do plynových komor. Demjanukova obhajoba byla lakonická: nikdy jsem v Treblince nebyl.

Přesto ho tucet obětí přeživších holocaust identifikovalo coby bestii z Treblinky na základě fotografického snímku. V roce 1986 ho OSI vydalo do Izraele, kde byl v roce 1988 usvědčen a odsouzen k smrti. Schylovalo se k pověšení druhého největšího holocaustového monstra hned po Mengelem. Jeho rodina, přátelé a právníci se však nevzdali. Prohledali celou Evropu a v posledních dnech Sovětského svazu přinesla jejich snaha kýžené ovoce. V moskevských svazcích o Treblince objevili fotografii opravdového „Ivana“, o hodně většího a vyspělejšího, než byl třiadvacetiletý Demjanuk v roce 1943. Nakonec byl coby „Ivan Hrozný“ identifikován Ivan Marčenko.

Izraelskému nejvyššímu soudu je třeba přičíst ke cti, že zahodil svůj verdikt a zabránil, aby se Ivan Demjanuk stal prvním oběšeným mužem v Jeruzalémě od exekuce Adolfa Eichmanna v roce 1961. OSI, ponižená prostřednictvím svých izraelských přátel, pak požádala soud, aby zahájil řízení v nové věci a obžaloval Demjanuka za výkon ostrahy koncentračního tábora v Sobiboru – ze stejného časového období, kdy se měl na základě předchozí obžaloby nacházet v Treblince. OSI přiznala, že první verze případu Demjanuk byla postavena na chatrných nebo zfalšovaných důkazech a na bezobsažném, či křivopřísežném svědectví jednoduše proto, že ho chtěli vidět zhoupnout se na šibenici coby Ivana Hrozného. Soud odpověděl, že se zde v Izraeli nepouští do dvojitého házení.

Demjanuk byl propuštěn. Široký úsměv dozorce, který otevíral jeho celu, svědčil o tom, že

mnoho lidí v Izraeli jednoduše neuvěřilo, že by tento obyčejný muž měl být nepřekonatelným holocaustovým ďáblem. Po třinácti letech ve vězení, z nichž poslední čtyři strávil v cele smrti čekaje na oběšení za zločiny, jež nikdy nespáchal, se Demjanuk vrátil do Clevelandu jako svobodný člověk, který nabyl zpět i své občanství. OSI však nehodila flintu do žita a pomocí svých starých přátel z KGB nabyla nových trumfů.

Novým důkazem bylo svědectví podepsané jakýmsi Danilčenkem, který tvrdil, že byl dozorcem v Sobiboru a pracoval s Demjanukem. Jelikož by tento dokument zničil případ Treblinka, OSI jej neposkytnula obhajobě nahlédnutí. Objevil se i další dokument naznačující, že Demjanuk byl po absolvování zaškolení v táboře Trawniki doopravdy přidělen do Sobiboru. Když obhájci požádali o výslech Danilčenka, bylo jim sděleno, že to není možné. Vypadá to, že Danilčenko po podepsání dokumentu zemřel.

Po třinácti letech utrpení, jež ho přiblížilo jeruzalémské šibenici, je Demjanuk pronásledován OSI po dalších 17 let, dokud někde nebude obviněn z genocidy, čímž se dostáváme až k dnešku. Demjanuk má být vydán do Německa a obviněn ze spoluviny na vraždách 29 000 Židů v Sobiboru, ačkoli jediná žijící osoba nemůže potvrdit jeho přítomnost v táboře, a ani německý žalobce nemůže prohlásit, že by kdy komu ublížil. Jeden svědek z Izraele, jenž byl Sobiburu, prohlásil, že znal všechny táborové dozorce, nicméně Demjanuka tam nikdy neviděl.

Pokud bude páteční rozhodnutí potvrzeno, bude Demjanuk, který nebyl obviněn z žádného zločinu na německé půdě, převezen do Německa, místa původu Třetí říše, kde bude Němci souzen z údajného podílení se na genocidě plánované a vykonávané Němci. Bude hrát roli obětního beránka, jehož krev smyje špínu německých hříchů. Pokud ovšem Němci hodlají postihovat všechny spolupodílníky na holocaustu, proč tedy nestíhali některé z opravdových bývalých vysoce postavených nacistů a namísto toho postihují válečného zajatce?

Odpověď zní, že nemohou, jelikož si v roce 1969 odhlasovali amnestii. Nyní jim tedy nezbyvá, než si vybrat zajatého slovanského vojáka, z něhož Himmlerova SS učinila táborového dozorce (pokud kdy vůbec nějakým dozorcem byl), a potrestat jej za německé hříchy. Přístup justice k této Americe nehodné perzekuci byl vždy dalek nějakého slitování. Jedná se o totožnou satanskou číši plnou nenávisti a odplaty, jež před dvěma tisíciletími na Velký pátek dohnala jiného neviného muže až na Golgotu.

Z anglického originálu **The True Haters** přeložil Tomáš Krajňák.